

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

XIIe KAMER

A R R E S T

**nr. 266.870 van 1 juni 2026
in de zaak A. 242.268/XII-9527**

In zake : XXXX
 bijgestaan en vertegenwoordigd door
 advocaat Erik Bertels
 kantoor houdend te 2860 Sint-Katelijne-Waver
 Mechelsesteenweg 354
 bij wie woonplaats wordt gekozen

tegen :

de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de minister van
Volksgezondheid
bijgestaan en vertegenwoordigd door
advocaat Franky De Mil
kantoor houdende te 9000 Gent
Voskenslaan 34
bij wie woonplaats wordt gekozen

I. Voorwerp van het beroep

1. Het beroep, ingesteld op 14 juni 2024, strekt tot de
nietigverklaring van de beslissing van de Nederlandstalige multidisciplinaire
kamer van de Federale Commissie voor toezicht op de praktijkvoering in de
gezondheidszorg van 19 april 2024 waarbij het visum van verzoeker wordt
ingetrokken en een procedure wordt gestart om de lichamelijke en geestelijke
geschiktheid van verzoeker om het beroep als kinesitherapeut uit te oefenen, vast
te stellen.

II. Verloop van de rechtspleging

2. Bij arrest nr. 260.771 van 24 september 2024 is de vordering tot
schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing verworpen.

Verzoeker heeft een verzoekschrift tot voortzetting van de rechtspleging ingediend.

De verwerende partij heeft een memorie van antwoord ingediend en verzoeker heeft een memorie van wederantwoord ingediend.

Eerste auditeur Melissa Celis heeft een verslag opgesteld.

Verzoeker heeft een verzoek tot voortzetting van het geding ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2026.

Staatsraad Ann Coolsaet heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Erik Bertels, die verschijnt voor verzoeker, en advocaat Franky De Mil, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord.

Eerste auditeur Melissa Celis heeft een met dit arrest eensluidend advies gegeven.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

3.1. Op 5 maart 2024 wordt de Federale Commissie voor toezicht op de praktijkvoering in de gezondheidszorg (hierna: Toezichtcommissie) door de procureur des Konings Antwerpen, afdeling Mechelen, op de hoogte gebracht van de door verzoeker gepleegde feiten. Deze feiten situeren zich tussen 28 februari 2018 en 20 september 2022 en zijn door verzoeker gepleegd in zijn hoedanigheid van kinesist ten aanzien van patiënten die zich met fysieke klachten tot hem hebben

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.870 XII-9527-2/17

gewend, alsook ten aanzien van een studente kinesithérapie die stage loopt in de praktijk waar hij werkzaam is.

Bij vonnis van de correctionele rechtbank Antwerpen, afdeling Mechelen, van 14 december 2023 wordt verzoeker voor deze feiten schuldig bevonden en veroordeeld tot een gevangenisstraf van 18 maanden met probatie-uitstel voor een termijn van 5 jaar met tal van voorwaarden.

Tegen dit vonnis van 14 december 2023 tekent verzoeker op 19 december 2023 hoger beroep aan, dat gevolgd wordt door een volgheroep vanwege het openbaar ministerie.

3.2. Op 2 april 2024 roept de Toezichtcommissie verzoeker op om te worden gehoord op 19 april 2024, in het kader van de procedure ter controle van de lichamelijke en geestelijke geschiktheid van verzoeker die vereist is voor de uitoefening van het beroep van kinesitherapeut.

3.3. Op 11 april 2024 vraagt verzoeker inzage in het dossier. Daartoe stuurt de Toezichtcommissie op 12 april 2024 aan verzoeker een downloadlink, die hij dezelfde dag gebruikt.

3.4. Op 19 april 2024 hoort de Toezichtcommissie, die is samengesteld uit elf leden waaronder een vertegenwoordiger van het beroep kinesitherapeut, verzoeker achter gesloten deuren.

3.5. Op 19 april 2024 beslist de Toezichtcommissie om het visum van verzoeker in te trekken en wordt de procedure naar zijn lichamelijke en geestelijke geschiktheid om het beroep als kinesitherapeut uit te oefenen, opgestart.

Dit is de bestreden beslissing.

3.6. Het door de bestreden beslissing bevolen onderzoek naar de lichamelijke en geestelijke geschiktheid van verzoeker om het beroep als kinesitherapeut uit te oefenen, leidt tot het deskundigenverslag van 3 oktober 2024, ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.870 XII-9527-3/17

waarvan de conclusie luidt dat verzoeker op het ogenblik van het onderzoek ongeschikt is en dat de geschiktheid naar de toekomst toe voorlopig onzeker is. Het deskundigenverslag vervolgt dat “het niet [lijkt] te verantwoorden hem het beroep van kinesitherapeut volledig zelfstandig te laten uitvoeren. Indien hij in de toekomst opnieuw de kinesitherapie wil beoefenen dient dit te gebeuren onder continu toezicht van een gekwalificeerd leidinggevende”.

3.7. Op 10 januari 2025 hoort de Toezichtcommissie verzoeker over het hiervoor vermelde deskundigenverslag van 3 oktober 2024.

3.8. Op 14 februari 2025 beslist de Toezichtcommissie om het visum van verzoeker “verder te schorsen”.

Deze beslissing wordt door verzoeker niet aangevochten.

IV. Onderzoek van de middelen

Vooraf

4. In het verzoekschrift voert verzoeker vijf middelen aan. In de memorie van wederantwoord doet verzoeker afstand van het vierde middel. Het vierde middel dient derhalve niet te worden onderzocht.

A. Eerste middel

Uiteenzetting van het middel

5. In het verzoekschrift voert verzoeker in het eerste middel de schending aan van “de motiveringsplicht”. Verzoeker citeert uit de bestreden beslissing de alinea waarin wordt geoordeeld dat verzoeker geen schuldinzicht heeft. Volgens verzoeker kan het al dan niet hebben van schuldinzicht evenwel geen voldoende motivering vormen om het visum in te trekken en kan het element schuldinzicht maar in aanmerking worden genomen voor zover er sprake is van bewezen feiten. Volgens verzoeker blijkt uit de bestreden beslissing niet welke

ECLI:BE:RVSCE:2026:ARR.266.870
XII-9527-4/17

feiten definitief zijn bewezen. Voorts zou de bestreden beslissing niet verduidelijken welk “P.V.” wordt bedoeld in de bestreden beslissing. Verzoeker zet voorts uiteen dat de bestreden beslissing niet antwoordt op de middelen die hij mondeling naar voor bracht, meer bepaald het argument “dat hij niet onder voorwaarden stond/staat”. Tot slot wijst verzoeker erop dat hem geen beroepsverbod werd opgelegd.

6. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker de uiteenzetting van het middel en bekritiseert hij bijkomend de zin in de bestreden beslissing “Op basis van het voorgaande besluit de Federale Nederlandse multidisciplinaire Kamer uw visum in te trekken...”, waarin volgens verzoeker niet wordt uitgelegd wat met “voorgaande” wordt bedoeld. Zelfs indien de Toezichtcommissie haar beslissing zou hebben genomen “gelet op” alle stukken van het strafdossier en tal van andere stukken, dan nog wordt volgens verzoeker nergens uitgelegd waarom deze stukken de basis zouden moeten vormen voor de intrekking van het visum. Voorts repliceert verzoeker op de memorie van antwoord. Hij wijst erop dat uit een vraag gesteld tijdens zijn verhoor blijkt dat de Toezichtcommissie op het ogenblik van de bestreden beslissing geen kennis had van het vonnis noch het strafdossier, zodat de Toezichtcommissie zich niet kan hebben gesteund op de objectieve gegevens van het dossier. Op het standpunt van de verwerende partij dat wel degelijk rekening werd gehouden met wat verzoeker mondeling naar voor bracht tijdens de hoorzitting, maar dat andere elementen meer doorslaggevend waren, repliceert verzoeker dat van die andere elementen geen gewag wordt gemaakt in de bestreden beslissing.

7. Verzoeker heeft geen laatste memorie ingediend, doch louter om de voortzetting van de procedure verzocht.

Beoordeling

8. Verzoeker preciseert niet of hij de schending van de materiële motiveringsplicht dan wel de formele motiveringsplicht aanvoert. De verwerende partij heeft het eerste middel in die zin begrepen dat het de schending

van de formelemotiveringsplicht aanvoert. Het eerste middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

9. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 ‘betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen’ (hierna: wet van 29 juli 1991) verplichten het bestuur in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen, en dat op “afdoende” wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van de motiveringsplicht, zoals die wordt opgelegd door de voormelde wet van 29 juli 1991, bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden.

Hoewel de formelemotiveringsplicht het bestuur er niet toe verplicht uitdrukkelijk te antwoorden op alle door de bestuurse opgeworpen argumenten, moet uit de beslissing wel kunnen worden opgemaakt dat het verweer van de bestuurse daadwerkelijk in de besluitvorming is betrokken. Hieruit volgt dat het bestuur niet uitvoerig moet antwoorden op elk van deze argumenten, noch moet elk argument van verzoeker uitdrukkelijk worden weerlegd. Wel moet impliciet of expliciet blijken dat de argumentatie van de betrokkene in de besluitvorming werd betrokken en moet hieruit minstens impliciet kunnen worden afgeleid waarom de argumenten in het algemeen niet werden aanvaard.

Bij het onderzoek naar het afdoende karakter van de formelemotiveringsplicht moet voorts worden rekening gehouden met het geheel van de formele motivering en niet met een of meerdere onderdelen van de motivering op zich. De motivering in haar geheel moet immers afdoende zijn.

10. Na de vermelding van de procedurele voorgaanden en relevante wettelijke bepalingen is de bestreden beslissing als volgt formeel gemotiveerd:

“Gelet op verhoor van 19/04/2024 waarbij volgende zaken werden aangegeven:

- In beroep te gaan tegen het vonnis van 14/12/2023.
- Geschorst in afwachting van zijn beroep.
- Terug in loondienst wenst te gaan werken.
- Niet onder voorwaarden te staan.
- Geen hulpverlening wenst.

Gelet op de psychologische verslagen.

Gelet op de verklaringen van de slachtoffers.

De Federale Nederlandstalige multidisciplinaire Kamer heeft alle ingediende documenten, mondelinge getuigenissen en juridische argumenten in overweging genomen. Na zorgvuldige analyse van de bewijslast en inachtneming van de geldende wetten, komt de Federale Nederlandstalige multidisciplinaire Kamer tot de conclusie dat er geen schuldinzicht aanwezig is tegenover de verklaringen in het PV.

Op basis van het voorgaande besluit de Federale Nederlandstalige multidisciplinaire Kamer uw visum in te trekken en een procedure te starten voor uw lichamelijke en geestelijke geschiktheid vast te stellen om het beroep als kinesitherapeut uit te oefenen.”

11. Zoals hiervoor is uiteengezet, moet de formele motivering van de bestreden beslissing in haar geheel worden bekeken (zie *supra*, randnr. 9). Verzoeker voert niet aan dat hij op basis van het geheel van de formele motivering van de bestreden beslissing niet kan begrijpen op welke motieven de bestreden beslissing steunt. Hij beperkt zich tot kritiek op specifieke overwegingen uit de formele motivering, die worden geïsoleerd uit het geheel van de formele motivering. Deze vaststelling volstaat reeds om de aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht te verwerpen.

12. Volledigheidshalve wijst de Raad van State erop dat ook verzoekers specifieke kritiek op de enkele geïsoleerde overwegingen uit de formele motivering van de bestreden beslissing faalt.

Vooreerst blijkt uit de bestreden beslissing dat de Toezicht-commissie wel degelijk beschikte over het vonnis waarbij verzoeker strafrechtelijk werd veroordeeld. De aanhef van de bestreden beslissing vermeldt immers:

“Op 11/03/2024 werd de Federale Nederlandstalige multidisciplinaire Kamer op de hoogte gebracht van bezorgdheden met betrekking tot uw geschiktheid om uw

beroep van KINESITHERAPEUT zonder risico te blijven uitoefenen. Het betreft een vonnis uitgesproken op 14/12/2023 [door] de rechtbank van eerste aanleg Antwerpen.”

De bestreden beslissing verwijst hiermee naar de brief van de procureur des Konings van Antwerpen, afdeling Mechelen, waarin de procureur des Konings toelichting geeft bij het bij de brief gevoegde vonnis van de rechtbank van eerste aanleg van Antwerpen, afdeling Mechelen, zetelend in correctionele zaken, van 14 december 2023 waarbij verzoeker schuldig werd bevonden aan, onder meer, een reeks “zedeneiten” gepleegd in de hoedanigheid van kinesist ten aanzien van patiënten en ten aanzien van een studente kinesitherapie die stage deed in zijn praktijk. In het vonnis worden de ten laste gelegde feiten, de bevindingen van het onderzoek, alsook de diverse verklaringen van zowel de betrokken patiënten en stagiaire, als verzoeker, omstandig weergegeven en besproken. Het argument van verzoeker dat de Toezichtcommissie geen kennis had van het vonnis en de eraan ten grondslag liggende concrete feiten, alsook dat ze zich bijgevolg niet kon steunen op de objectieve gegevens van het dossier, faalt derhalve.

Voorts blijkt uit de bestreden beslissing dat het mondeling verhoor van verzoeker, in tegenstelling tot wat hij aanvoert, wel degelijk in overweging wordt genomen. Er wordt verwezen naar het proces-verbaal van dat verhoor en er wordt een summiere samenvatting van gegeven. In de mate dat verzoeker aanvoert dat de bestreden beslissing niet antwoordt op zijn mondeling aangevoerde middelen, stelt de Raad van State vast dat uit het proces-verbaal blijkt dat verzoeker uitgebreid ingaat op de feiten die hem strafrechtelijk ten laste worden gelegd, waarbij hij die feiten vooral in een context tracht te plaatsen, ze minimaliseert en vergoelijkt. Uit dat proces-verbaal blijken geen concrete “middelen” waarop de bestreden beslissing niet zou hebben geantwoord. In de mate dat verzoeker verwijst naar het gegeven dat hij “niet onder voorwaarden stond/staat”, stelt de Raad van State vast dat dit argument in de bestreden beslissing wel degelijk expliciet in overweging werd genomen, doch dat de bestreden beslissing hoofdzakelijk steunt op de conclusie dat er in hoofde van verzoeker geen schuldinzicht is, wat wordt afgeleid uit de diverse stukken van het dossier, waaronder niet in het minst het mondelinge verhoor van 19 april 2024. Voorts

houdt de formelemotiveringsplicht niet in dat op elk individueel argument formeel moet worden geantwoord.

Waarom de feiten (strafrechtelijk) bewezen zouden moeten zijn opdat verzoeker zou kunnen worden verweten geen schuldinzicht te hebben, verduidelijkt verzoeker in het licht van de aangevoerde schending van de formelemotiveringsplicht niet. Ook dit argument kan derhalve niet tot de nietigverklaring leiden.

In de mate dat verzoeker aanvoert dat het niet duidelijk is welk “P.V.” wordt bedoeld in het door hem aangehaalde citaat uit de bestreden beslissing, wordt de verwerende partij bijgevallen dat de verwijzing naar “de verklaringen in het PV” duidelijk slaat op de verklaringen van verzoeker in het proces-verbaal van verhoor.

13. In de mate dat verzoeker tot slot aanvoert dat het niet duidelijk is wat wordt bedoeld met de begrippen “voorgaande” en “andere elementen” in de bestreden beslissing en dat de Toezichtcommissie niet uitlegt waarom de stukken van het strafdossier en de andere stukken de basis zouden moeten vormen van de intrekking van het visum, bemerkt de Raad van State dat verzoeker die argumenten reeds had kunnen aanvoeren en ontwikkelen in het verzoekschrift. In die mate geeft verzoeker aldus in wezen, op laattijdige en niet-ontvankelijke wijze, een nieuwe grondslag aan het middel. Ze zijn derhalve laattijdig en niet ontvankelijk.

14. Het eerste middel is ongegrond.

B. Tweede middel

Uiteenzetting van het middel

15. In het verzoekschrift voert verzoeker in het tweede middel de schending aan van het recht van verdediging. Hij acht zijn recht van verdediging in tweeërlei opzicht geschonden. Ten eerste leidt hij uit de verwijzing in de bestreden beslissing naar de psychologische verslagen en de verklaringen van de

slachtoffers af dat de Toezichtcommissie geen rekening heeft gehouden met de verklaringen van verzoeker in het strafonderzoek. Ten tweede betwist verzoeker dat het dossier waarop de Toezichtcommissie de bestreden beslissing steunt en waarin hij inzage had gevraagd, hem elektronisch werd bezorgd.

16. In de memorie van wederantwoord herneemt verzoeker zijn grieven en voegt hij daaraan toe dat door geen antwoord te geven op een aantal argumenten van verzoeker, de Toezichtcommissie erkent daarmee geen rekening te hebben gehouden. In repliek op de memorie van antwoord voert verzoeker aan dat het elektronisch bezorgde dossier niet kon worden geopend.

17. Verzoeker heeft geen laatste memorie ingediend, doch louter om de voortzetting van de procedure verzocht.

Beoordeling

18. Daargelaten of te dezen het recht van verdediging van toepassing is, stelt de Raad van State vast dat het argument dat de Toezichtcommissie geen rekening heeft gehouden met de verklaring van verzoeker in het strafonderzoek, feitelijke grondslag mist. Uit de formele motivering van de bestreden beslissing blijkt niet enkel dat het vonnis van 14 december 2023 in aanmerking werd genomen, maar ook het proces-verbaal van verhoor van 19 april 2024. In beide documenten komt verzoekers standpunt over de concrete feiten die het voorwerp vormen van strafvervolging en aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen uitgebreid aan bod.

19. Voorts voert verzoeker aan dat de verwerende partij niet aantoont dat hij in het bezit is gesteld van het elektronisch dossier. In de memorie van wederantwoord verduidelijkt verzoeker dat het dossier dat elektronisch werd verzonden, niet kon worden geopend.

Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middelonderdeel op grond van de volgende overwegingen:

“Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd in zijn argument als zou niet zijn aangetoond dat hij in het bezit werd gesteld van het dossier waarop de Toezichtcommissie zich heeft gebaseerd om tot haar beslissing te komen en hij also zijn verdediging niet naar behoren kon voorbereiden. Uit het administratief dossier blijkt namelijk dat verzoeker met een e-mail van 11 april 2024 om inzage in het dossier heeft gevraagd en hem daartoe op 12 april 2024 een downloadlink (kopie van het dossier) werd gestuurd die hij dezelfde dag heeft gedownload. Op die basis blijkt verzoeker wel degelijk in het bezit te zijn gesteld van een kopie van het dossier, en dit voorafgaand aan de hoorzitting bij de Toezichtcommissie die heeft plaatsgevonden op 19 april 2024. Dat hij het dossier niet zou hebben kunnen openen, wordt door hem pas voor het eerst in zijn memorie van wederantwoord in het kader van deze annulatieprocedure aangekaart. Het betreft een argument waarvan verslaggeefster niet inziet dat hij dit niet reeds in zijn inleidend verzoekschrift had kunnen aanvoeren. Dit argument is dus laattijdig en derhalve onontvankelijk. Overigens, doordat verzoeker het niet kunnen openen van dit dossier pas voor het eerst in het kader van deze annulatieprocedure heeft aangekaart en daarover in alle talen blijkt te hebben gezwegen voor de Toezichtcommissie, was de Toezichtcommissie daar in aanloop van het nemen van de bestreden beslissing hoegenaamd niet van op de hoogte of kon zij er minstens niet van op de hoogte zijn, zodat het aan het eigen toedoen van verzoeker te wijten is dat de Toezichtcommissie hier niet aan is kunnen tegemoetkomen.”

20. Verzoeker heeft na kennisneming van het auditoraatsverslag niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om nog op de bespreking in het auditoraatsverslag van dit middelonderdeel, zoals hij dat in het verzoekschrift heeft uiteengezet, inhoudelijk te reageren en beperkt zich ertoe louter om de voortzetting van de procedure te vragen.

In die omstandigheden en na eigen onderzoek ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en besluit, de redenering van het auditoraat bijvallend, dat het middel ongegrond is.

21. Het tweede middel is ongegrond.

C. Derde middel

Uiteenzetting van het middel

22. In het verzoekschrift voert verzoeker in het derde middel de schending aan van het recht van verdediging en van “de vormvoorschriften”. Verzoeker zet uiteen dat ook zijn raadsman het dossier dat elektronisch werd bezorgd, niet kon openen.

23. In de memorie van wederantwoord voegt verzoeker daaraan toe dat het onduidelijk is hoe de verwerende partij kan aanvoeren dat het document gedownload werd.

24. Verzoeker heeft geen laatste memorie ingediend, doch louter om de voortzetting van de procedure verzocht.

Beoordeling

25. Het auditoraat besluit tot de ongegrondheid van dit middel op grond van de volgende overwegingen:

“Verzoeker voert in dit derde middel de schending aan van het recht van verdediging en van de vormvoorschriften.

Wat het recht van verdediging betreft, kan worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Voor zover verzoeker met de zogenaamde schending van de ‘vormvoorschriften’ doelt op de mededeling in afschrift van het dossier, overtuigt zijn argumentatie dienaangaande evenmin.

Een beslissing omtrent mededeling in afschrift van het dossier betreft namelijk een van de hier bestreden beslissing afgescheiden beslissing, waartegen verzoeker kan opkomen volgens de specifieke door artikel 8, § 2, van de wet van 11 april 1994 ‘betreffende de openbaarheid van bestuur’ voorgeschreven procedure. Een eventuele onregelmatigheid m.b.t. dit recht op mededeling in afschrift is op zichzelf zonder invloed op de wettigheid van de thans bestreden beslissing. Het kan bijgevolg niet dienstig als annulatiemiddel tegen de bestreden beslissing worden aangevoerd en kan niet tot nietigverklaring van de bestreden beslissing leiden.

Volledig ten overvloede moet worden vastgesteld dat uit het administratief dossier blijkt dat de Toezichtcommissie wel degelijk tegemoetgekomen is aan de vraag van de raadsman van verzoeker om een afschrift van het dossier te bekomen.

Nadat door de raadsman van verzoeker op 17 mei 2024 om inzage en mededeling in afschrift van het dossier werd verzocht, werd hem immers op 21 mei 2024 door

de secretaris van de Toezichtcommissie de goede ontvangst en goedkeuring van deze aanvraag gemeld en de mededeling dat een downloadlink (kopie van het dossier) zal worden verzonden. Diezelfde dag heeft de raadsman van verzoeker deze ook effectief gedownload. Nadat nog diezelfde dag door de raadsman van verzoeker werd gemeld dat hij de stukken niet kon openen, werd hem door de secretaris van de Toezichtcommissie op 22 mei 2024 het dossier elektronisch verstuurd en werd hij uitdrukkelijk gevraagd te bevestigen of hij deze bijlage kon openen. Nergens blijkt de raadsman daaropvolgend nog verdere problemen te hebben gemeld bij het openen van deze bijlage. Op 31 mei 2024 blijkt de raadsman van verzoeker de downloadlink te hebben gedownload. Op basis daarvan is de Toezichtcommissie er dan ook van kunnen uitgaan dat de raadsman van verzoeker het afschrift van het dossier effectief heeft ontvangen. Verzoekster toont alleszins het tegendeel niet aan aan de hand van zijn loutere bewering dat hij het dossier niet kon openen en hij ook niet kon bevestigen dat het dossier geopend kon worden.”

26. Verzoeker heeft na kennisneming van het auditorsverslag niet de gelegenheid benut die een laatste memorie biedt om nog een andere visie op de beoordeling door het auditoraat weer te geven. Hij verzuimt immers om nog op de bespreking in het auditorsverslag van dit middel, zoals hij dat in het verzoekschrift heeft uiteengezet, inhoudelijk te reageren en beperkt zich ertoe louter om de voortzetting van de procedure te vragen.

In die omstandigheden en na eigen onderzoek ziet de Raad van State geen reden om het anders te zien dan het auditoraat en besluit, de redenering van het auditoraat bijvallend, dat het middel ongegrond is.

27. Het derde middel is ongegrond.

D. Vijfde middel

Uiteenzetting van het middel

28. In het verzoekschrift voert verzoeker in het vijfde middel de schending aan van artikel 46 van de wet van 22 april 2019 ‘inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg’ (hierna: wet van 22 april 2019). Verzoeker zet uiteen dat hij niet kan nagaan of de Toezichtcommissie regelmatig was samengesteld, daar melding wordt gemaakt van de aanwezigheid van een aantal leden tijdens de hoorzitting op 19 april 2024, maar in de bestreden beslissing van 19 april 2024 geen namen worden vermeld. Bovendien wordt niet

vermeld in welke hoedanigheid deze leden zetelen. Voorts voert verzoeker aan dat de bestreden beslissing zoals ze hem ter kennis werd gegeven geen handtekening noch naam noch hoedanigheid vermeldt van degenen die de beslissing hebben genomen. Verzoeker meent dat hij bijgevolg niet kan nagaan wie de bestreden beslissing heeft genomen, noch welke hoedanigheid deze personen hadden.

29. In de memorie van wederantwoord herhaalt verzoeker zonder meer de uiteenzetting van het middel.

30. Verzoeker heeft geen laatste memorie ingediend, doch louter om de voortzetting van de procedure verzocht.

Beoordeling

31. Artikel 46 van de wet van 22 april 2019 luidt:

“§ 1. In de schoot van de Toezichtcommissie worden een Nederlandstalige en een Franstalige multidisciplinaire Kamer opgericht waarin minstens volgende categorieën van gezondheidszorgbeoefenaars zijn vertegenwoordigd:

- 1° artsen;
- 2° tandartsen;
- 3° apothekers;
- 4° vroedvrouwen;
- 5° verpleegkundigen;
- 6° kinesitherapeuten;
- 7° klinisch psychologen;
- 8° klinisch orthopedagogen;
- 9° paramedici;
- 10° hulpverleners-ambulancier;
- 11° zorgkundigen.

Tevens zijn de patiënten vertegenwoordigd in de in het eerste lid bedoelde Kamers. De Kamers worden voorgezeten door een magistraat of eremagistraat van de rechterlijke orde.

De Koning kan in functie van de intensiteit van de activiteiten van de Toezichtcommissie bepalen dat er bijkomend een of meerdere Nederlandstalige en/of een of meerdere Franstalige multidisciplinaire Kamers zoals bedoeld in het eerste lid in de schoot van de Toezichtcommissie worden opgericht.

§ 2. De Koning bepaalt met een besluit vastgesteld na overleg in Ministerraad de samenstelling van de in paragraaf 1 bedoelde Kamers.

§ 3. De leden van de Kamers worden door de Koning benoemd voor een hernieuwbare termijn van zes jaar na voordracht op een dubbele lijst van kandidaten door de representatieve organisaties van de betrokken categorie van gezondheidszorgbeoefenaars voor wat betreft de leden bedoeld in paragraaf 1, eerste lid, en door de representatieve organisaties die de patiënten vertegenwoordigen voor wat betreft de leden bedoeld in paragraaf 1, tweede lid.

De Koning benoemt de voorzitter en de plaatsvervangende voorzitter voor een termijn van zes jaar op voordracht van de minister bevoegd voor Volksgezondheid en van de minister bevoegd voor Justitie. Het mandaat van de voorzitter en van de plaatsvervangende voorzitter kan slechts eenmaal worden verlengd.

§ 4. De Koning kan, desgevallend per categorie van gezondheidszorgbeoefenaars zoals bedoeld in paragraaf één, criteria vastleggen waaraan een organisatie moet beantwoorden om representatief te zijn om leden voor de Kamers te mogen voordragen.”

32. Verzoeker voert vooreerst aan dat hij niet kan nagaan of de Toezichtcommissie regelmatig was samengesteld overeenkomstig artikel 46 van de wet van 22 april 2019, niet dat de Toezichtcommissie niet regelmatig was samengesteld. Het middel wordt vanuit dat oogpunt onderzocht.

33. Bij koninklijk besluit van 22 december 2022 ‘tot benoeming van de leden van de Kamers van de Toezichtcommissie zoals bedoeld in de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg’ zijn de leden van de Toezichtcommissie benoemd. Bij koninklijk besluit van 26 december 2022 ‘tot benoeming van de voorzitters en de plaatsvervangend voorzitters van de Kamers van de Toezichtcommissie zoals bedoeld in de wet van 22 april 2019 inzake de kwaliteitsvolle praktijkvoering in de gezondheidszorg’ zijn de (plaatsvervangend) voorzitters van de Toezichtcommissie benoemd.

Zoals verzoeker zelf aangeeft, vermeldt het proces-verbaal van de hoorzitting welke leden van de Toezichtcommissie aanwezig waren tijdens de hoorzitting op 19 april 2024. Verzoeker was bijgevolg wel degelijk in staat om na te gaan of de Toezichtcommissie, in overeenstemming met de toepasselijke regelgeving, regelmatig was samengesteld.

34. Voorts stelt de Raad van State vast dat op 19 april 2024 de Toezichtcommissie niet enkel verzoeker hoorde, maar aansluitend meteen overging tot de beraadslaging en besluitvorming die tot de bestreden beslissing heeft geleid. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat de Toezichtcommissie bij het nemen van de bestreden beslissing anders en in strijd met de bepalingen van artikel 46 van de wet van 22 april 2019 was samengesteld.

35. Het argument van verzoeker dat de bestreden beslissing, zoals ze hem ter kennis werd gegeven, geen handtekening noch naam noch hoedanigheid vermeldt van degenen die de beslissing hebben genomen, faalt evenzeer. Hoewel verzoeker slechts de eerste twee pagina's van de bestreden beslissing neerlegt, blijkt uit het administratief dossier dat de bestreden beslissing drie pagina's telt en dat de derde pagina vermeldt:

“Hoogachtend,
Voor de Federale toezichtcommissie,
B. J.
Voorzitter van de Nederlandstalige multidisciplinaire kamer
I.O.
V. M.
Secretaris van de Nederlandstalige multidisciplinaire kamer”

en dat deze vermelding wordt gevolgd door een handtekening.

36. Uit wat voorafgaat, volgt dat verzoeker niet aantoont dat artikel 46 van de wet van 22 april 2019 is geschonden.

37. Het vijfde middel is ongegrond.

BESLISSING

1. De Raad van State verwerpt het beroep.

2. Verzoeker wordt verwezen in de kosten van de vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring, begroot op een rolrecht van 400 euro, een bijdrage van 48 euro en een rechtsplegingsvergoeding van 924 euro, die verschuldigd is aan de verwerende partij.

3. Bij de publicatie van dit arrest door de Raad van State wordt de identiteit van verzoeker niet bekendgemaakt.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, op een juni tweeduizend zesentwintig, door de Raad van State, XIIe kamer, samengesteld uit:

Chantal Bamps,	kamervoorzitter,
Peter Sourbron,	staatsraad,
Ann Coolsaet,	staatsraad,
bijgestaan door	
Ilse Anné,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Ilse Anné

Chantal Bamps